

Arrest

nr. 283 904 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MANZANZA MANZOA
Selliërs de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. MANZANZA MANZOA, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2019 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw W. N. L.

1.2. Op 12 februari 2020 trof verweer een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

1.3. Op 19 mei 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw W. N. L.

1.4. Op 22 oktober 2020 trof verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest nr. 255 743 van 8 juni 2021 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.5. Op 10 december 2021 trof verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2020 werd ingediend door:

Naam: F.

Voorna(am)(en): M.

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Diourbel

(...) om de volgende reden geweigerd:3

x De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch geregistreerde partner, W.N.L. (...), in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod. Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag nl. op 22.10.2020, echter deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Italiaanse autoriteiten voor een periode van 10 jaar, hetwelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 SIS. II). Betrokkene werd door Italië ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene wettelijk samenwonend is met zijn Belgische partner, W.N.L. (...). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

-een begeleidende brief van een advocaat met inventaris dd. 3.06.2020, alsook van 28.07.2020 -Een huurcontract op nam van de referentiepersoon met ingang van 1 februari 2012 -een aantal foto's van mijnheer en mevrouw samen

-een bewijs van aansluiting van een ziekteverzekering op naam van mevrouw, alsook een bewijs van inschrijving op naam van mijnheer 4 11.2019

-een attest van de mutualiteit dd. 18.05.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon wegens arbeidsongeschiktheid een uitkering heeft gekregen in februari, maart, april, mei en juni 2020. Er staat ook nog op het document dat mevrouw reeds uitkeringsgerechtigd is wegens arbeidsongeschiktheid sinds 27 augustus 2014. -loonfiches van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze is tewerkgesteld bij Bpost. Het gaat over loonfiches van de maanden mei tot augustus 2019 en van februari tot mei 2020.

Op basis van de voorgelegde documenten, alsook uit raadpleging van het rijksregister van de referentiepersoon moet worden vastgesteld dat zij sinds jaren gedeeltelijk arbeidsongeschikt is, desalniettemin is zij er in geslaagd haar tewerkstelling te behouden en deels verder te zetten (aangepast uurrooster). Zij huurt ook sinds jaren dezelfde woning. Zij heeft jarenlang als alleenstaande verbleven in haar woning. Sinds 2007 is zij genaturaliseerd tot Belg. Het is dan ook redelijk te stellen dat de referentiepersoon, gezien ze jarenlang voor zichzelf heeft gezorgd, voldoende zelfredzaam is zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Ze mag dan wel gedeeltelijke arbeidsongeschikt zijn, haar inkomensverlies wordt vergoed door de ziekteverzekering. Niets wijst er op dat de referentiepersoon mentaal en/of fysiek er niet terug toe in staat zou zijn, zelfstandig haar leven verder te zetten. Dit heeft ze immers jarenlang gedaan, voor ze betrokkene ontmoette. Dit hoeft uiteraard ook niet te betekenen dat het gezinsleven met mijnheer een einde zou moeten nemen. Zij kunnen dit, mits wat moeite, ook op een andere manier gestalte geven. Ook als de referentiepersoon ervoor zou kiezen verder in België te verblijven en betrokkene, ten gevolge deze beslissing, een andere verblijfplaats kiest, kunnen zij kiezen voor een lange afstandsrelatie. Dat zal natuurlijk wel wat moeite vragen van beiden om via sociale media intensief contact te onderhouden, aangevuld moet occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene en dit tot op het moment dat betrokkene eventueel de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen ofwel het inreisverbod is nagekomen. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner te hebben.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende mevrouw om dit mogelijk te maken. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Het is redelijk te stellen dat dit haalbaar moet zijn voor de partner van betrokkene. Zij is dan wel genaturaliseerd tot Belgische, mevrouw is van Congolese origine en is eerder geëmigreerd, namelijk naar België. Ze weet dus wat ze kan verwachten als ze dit opnieuw zou ondernemen. Uit het rijksregister van mevrouw blijkt niet dat zij minderjarige kinderen zou hebben in België, ook geen meerderjarige trouwens. Het gezinsleven van referentiepersoon hoeft dus geen rem te zijn op de beslissing die het koppel betreffende hun woonplaats dient te nemen. Voor zover ze dus zouden verkiezen samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

De voorwaarden van art. 40ter zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker leidt zijn verzoekschrift in als volgt:

“■ *Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs et article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'entrée sur le territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*

■ *Violation de l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980,*

■ *ARTICLE 20 TUE*

■ *Violation de l'article 8 CEDH,*

■ *violation de l'article 10 paragraphe 1er de la directive 2004/38*

■ *Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;*

■ *Non respect du principe de bonne administration ;”.*

2.2. Vervolgens werpt hij in een eerste middel de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt als volgt:

“1 Attendu que l'article en question stipule ce qui suit : (...).

Attendu que la loi précise 5 types de conditions pour les membres de la famille d'un citoyen européen,

- La preuve que le regroupant dispose de ressources stables et régulières qui vont au-delà de 120% du revenu d'intégration

- La preuve d'un logement suffisant

- La preuve d'une assurance maladie

- enfin pour les partenaires, la preuve d'un partenariat préexistant à une demande de regroupement familial,

- La preuve d'une cohabitation d'au moins un an avant l'introduction de la dite demande ;

Attendu que ce sont les exigences de la loi et qu'il n'y a rien d'autres, en décidant de compléter ces éléments avec des conditions supplémentaires, la partie adverse rajoute à la loi des conditions, qu'elle n'a pas insérées, ce qui est parfaitement illégale, et blesse le principe de bonne administration ,

Attendu qu'elle se prévaut d'une interdiction d'entrée de plus de dix ans en Italie, alors que ce n'est pas une condition fixée par la loi et que de plus le requérant ignore parfaitement cette interdiction ;

Bien que cet élément ait été anéanti dans la décision prise par le conseil en mars 2021.

Quant à ce genre de raisonnement votre tribunal a eu l'occasion d'y répondre à plusieurs reprises ;

-Dans un arrêt du 9 novembre 2018 du CCEn°212 172, il était fait état d'une interdiction d'entrée d'un membre de la famille d'un citoyen européen ; qui avait l'objet d'un ordre de quitter le territoire ainsi que d'une interdiction d'entrée ;

En référence à l'arrêt Ouhrani du 26 juillet 2017 ;

Dans cette arrêt la Cour de justice rappelle que depuis l'entrée en vigueur de la directive 2008/115 , cette dernière est d'application;

et que jusqu'au moment de l'exécution volontaire ou forcée de l'obligation de retour et par conséquent, du retour effectif de l'intéressé dans son pays d'origine , un pays de transit ou un autre pays tiers au sens de l'article 3 point 3 de la directive 2008/115, le séjour irrégulier de l'intéressé est régi par la décision de retour et non pas par la décision d'interdiction d'entrée, laquelle ne produit ses effets qu'à partir du moment, en interdisant à l'intéressé pendant un certain temps après son retour d'entrer et de séjourner à nouveau sur le territoire des états membres :

Dans la mesure où le requérant n'a jamais été notifié de cette décision, et qu'il n'a jamais quitté le territoire des états membres, puisqu'il a quitté l'Italie pour la Belgique, l'interdiction d'entrée en question si elle existe n'a aucun impact sur sa demande de régularisation de séjour ;

Par ailleurs, dans l'arrêt K.A. du 8 mai 2018, la CJUE a encore répondu à cette question des interdictions d'entrée et de demande de séjour ;

Elle estime que cette façon de faire est totalement contraire, à l'article 20 TUE , que le fait de refuser une demande de regroupement familial au seul motif que le requérant ferait l'objet d'une interdiction d'entrée est illégale:

Parce qu'aucune disposition de ladite directive ne régit pas la manière dont doit être traitée une demande de séjour aux fins d'un regroupement familial introduite comme dans les affaires en principales, après l'adoption d'une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée ; que tenir un pareil, raisonnement forcerait les membres de la famille Ue de quitter le territoire UE et de le priver du privilège de l'ici jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut ;

*-Attendu que par ailleurs, aucune disposition légale dans le droit national n'exige que pour introduire une demande de séjour, il faudrait avoir un séjour régulier ;
Qu'un arrêt de votre conseil du 22 novembre 2018, n° 212 630 ;*

*Que dans cette arrêt, le motif de refus d'examen de la demande de séjour 9 bis était basée sur le fait que le requérant était sous le coup d'une annexe 13 sexies ;
Que ladite décision a été annulée ;*

*Qu'en l'espèce, la décision est mal motivée, puisque l'article de la loi ne reprend pas les critères d'une interdiction d'entrée comme conditions d'examen d'une demande ;
Et par conséquent de ce fait il existe une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs e_article et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'entrée sur le territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*

Attendu que dans sa nouvelle décision, la partie adverse reprend les arguments de l'interdiction d'entrée dans son raisonnement, alors que votre tribunal a déjà tranchée cette question ;

*Elle ose revenir sur l'autorité de la chose jugée ;
Selon, la Cour d'appel Liège Arrêt du 23 :10/2020; Jurisprudence et doctrine reconnaissent en outre que l'autorité de la chose jugée s'accompagne également d'un aspect positif impliquant qu'entre parties ce qui a été jugé doit être tenu pour vrai et ne peut être remis en cause que par l'exercice régulier des voies de recours.*

Ainsi, les articles 23 à 27 du Code judiciaire n'impliquent pas que s'il existe une différence entre l'objet et la cause qui a fait l'objet d'une décision et l'objet et la cause d'une demande ultérieure entre les mêmes parties, le juge peut accueillir une réclamation dont le fondement est inconciliable avec la décision antérieure. L' 'autorité de la chose jugée s'attache à ce que le juge a décidé sur un point litigieux et à ce qui, en raison de la contestation portée devant lui et soumise à la contradiction des parties, constitue, fût-ce implicitement, le fondement nécessaire de sa décision.

Qu'il va de soi, que cette attitude est méprisante à l'égard de la loi ainsi que de la jurisprudence actuelle ;

Que pour cette raison cette décision devrait être annulée ;”.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Dit is in casu het geval. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingen-wet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ze bevat ook feitelijke overwegingen om te komen tot de conclusie dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. In het bijzonder wordt verwezen naar het inreisverbod dat de Italiaanse autoriteiten hebben opgelegd. Verweerder is nagegaan of er tussen verzoeker en zijn wettelijke Belgische partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij wordt verplicht samen met verzoeker het Belgisch grondgebied evenals het grondgebied

van de Unie in zijn geheel te verlaten indien verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht krijgt. Verweerder verwijst hierbij naar het arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 (K.A. e.a.) van het Hof van Justitie en komt op een gemotiveerde wijze tot het besluit dat er geen sprake is van een dergelijk afhankelijkheidsverhouding.

2.5. Deze overwegingen laten verzoeker toe zich erop te verdedigen wat hij ook doet door inhoudelijke kritiek te geven op de motieven van de bestreden beslissing en te betogen dat deze beslissing is behept met een manifeste appreciatiefout. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing stelt: *“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Italiaanse autoriteiten voor een periode van 10 jaar, hetwelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 SIS. II). Betrokkene werd door Italië ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.”*

2.8. Artikel 24 van de van SIS-II Verordening luidt als volgt:

“Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;
b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

3. Een signalering kan tevens worden opgenomen indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond was op het feit dat ten aanzien van de onderdaan van een derde land een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, of, voor zover van toepassing, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, in verband met een overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen. (...)”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder het Schengen Informatiesysteem heeft geverifieerd en dat hieruit blijkt dat er sprake is van een SIS-seining van verzoeker, toegevoegd op 26 augustus 2010

met vervaldatum 18 augustus 2021. Er is sprake van “*valse munt*” en “*illegale vreemdeling*”. De termijn van het inreisverbod voor tien jaar begint pas te lopen op het ogenblik dat verzoeker het grondgebied van de Europese Unie daadwerkelijk verlaat (arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*). Uit niets blijkt dat verzoeker zulks heeft gedaan en hij houdt dit ook niet voor in zijn verzoekschrift. Integendeel stelt hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij Italië heeft verlaten om naar België te komen. Uit niets blijkt voorts dat dit Italiaans inreisverbod werd ingetrokken of opgeheven. Verzoeker houdt zulks evenmin voor. Het Italiaans inreisverbod is dus nog niet in werking getreden maar bestaat wel. Het feit dat het inreisverbod nog niet in werking is getreden doet immers geen afbreuk aan het bestaan als dusdanig van een definitief geworden inreisverbod (RvS 28 oktober 2021, nr. 252.002). Uit het voormelde arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie kan voorts niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag helemaal geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653, RvS 3 april 2020, nr. 247.370 en RvS 5 februari 2021, nrs. 249.734 en 249.735). Dit inreisverbod heeft een Europese dimensie. Zoals in overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn is aangegeven, krijgt het effect van nationale terugkeermaatregelen een Europese dimensie door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt (cf. arrest Hof van Justitie van 16 januari 2018, zaak C-240/17, punt 42). Verweerder kan het Italiaans inreisverbod dan ook niet zomaar negeren als verzoeker een vestigingsaanvraag indient. Tegelijkertijd leert het arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat dit inreisverbod op zich niet volstaat om een aanvraag tot gezins-hereniging niet in aanmerking te nemen. Zoals hierna wordt uiteengezet, moet de afhankelijkheidstoets geschieden, quod in casu. De Belgische autoriteiten moeten dus rekening houden met een bestaand Italiaans inreisverbod vanwege de Europese dimensie ervan. Het volstaat niet vanwege verzoeker om het bestaan van dit inreisverbod simpelweg te ontkennen of te poneren dat dergelijk inreisverbod hem nooit werd betekend. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift heeft het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad dit inreisverbod ook niet vernietigd of de toenmalige bestreden beslissing vernietigd om de reden dat het naar een inreisverbod verwijst. In dit arrest kan worden gelezen dat het inreisverbod “*wel degelijk*” nog bestaat.

2.10. Verzoeker is van oordeel dat verweerder bijkomende voorwaarden heeft toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te verwijzen naar het inreisverbod. Er kan in deze echter geen abstractie worden gemaakt van de lering van het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak met nr. C-82/16 (K.A. e.a.) waarnaar de bestreden beslissing verwijst. In het geval er sprake is van een vestigingsaanvraag van een derdelander met een statische Belgische onderdaan en die derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod – quod in casu – moet er rekening worden gehouden met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese (VWEU). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet dus samen worden gelezen met artikel 20 VWEU en de rechtspraak van het Hof in dit verband. Zo stelde het Hof van Justitie in het voormeld arrest dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat er een inreisverbod geldt, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk is gedwongen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Het Hof preciseerde hierbij dat wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. De bestreden beslissing wijst erop dat verweerder zich van de verplichting heeft gekweten om deze ‘K.A. afhankelijkheidstoets’ door te voeren. Verzoeker kan gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zijn aanvraag om gezinshereniging enkel (“*au seul motif*”) zou hebben geweigerd omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van 9 november 2018 waarbij een dergelijke beslissing werd vernietigd of naar een passage in het arrest K.A. van het Hof van Justitie dat een dergelijke praktijk afkeurt. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van 22 november 2018 dat betrekking heeft op de incidentie van een inreisverbod op een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit betreft immers niet verzoekers situatie. In de bestreden beslissing wordt ook nergens gesteld dat de vestigingsaanvraag wordt geweigerd omdat verzoeker geen regelmatig verblijf kent in België.

2.11. In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak K.A. e.a. stelde het Hof in punt 54 dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat neemt niet weg dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van dit verdragsartikel. Het Hof herinnert er in overweging 49 aan dat het reeds heeft geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61). Het Hof herinnerde er in overweging 50 ook aan dat de Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap geen autonome rechten verlenen aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast. In arrest K.A. e.a. oordeelt het Hof in wezen dus dat de procedurevoorschriften voor de behandeling van een vestigingsaanvraag, ingediend door een derdelander met een inreisverbod, om zich te herenigen met een statische burger van de Unie een nationale aangelegenheid zijn maar dat alleszins en hoe dan ook de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU moet worden gevrijwaard. Het is net dat wat verweerder doet. De bestreden beslissing is in overeenstemming met de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie waarin de weerslag van een inreisverbod op een vestigingsaanvraag met een statische burger van de Unie aan bod komt. Dat er voor beslissingen inzake de incidentie van een inreisverbod op een vestigingsaanvraag geen reglementaire grondslag is, doet aan dit alles geen afbreuk (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). Verzoeker kan niet de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder meer vereisen en van verweerder verlangen dat hij abstractie maakt van het Italiaans inreisverbod waaraan hij onderhevig is en waaraan hij geen uitvoering heeft gegeven. Immers mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie, 57].

2.12. Verweerder heeft dus zoals het hoort de ingevolge artikel 20 van het VWEU vereiste afhankelijkheidstoets verricht. Immers moet hij rekening houden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU. De lidstaten zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*). Als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, dient ook de Raad rekening te houden met de uniforme interpretatie die het HvJ reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

2.13. Uit het hierboven vermelde arrest K.A. van het Hof van Justitie kan a contrario worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een vestigingsaanvraag van een derdelander met een inreisverbod niet in aanmerking wordt genomen als is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk is gedwongen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654, RvS 3 april 2020, nr. 247.370).

2.14. Verzoeker gaat geheel niet in op de concrete beoordeling die verweerder maakt over de afhankelijkheidsverhouding tussen hemzelf en zijn wettelijke partner m.i.v. de overwegingen die verweerder maakt over de gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van de wettelijke partner, waarbij hij tot de conclusie kwam: *“Ze mag dan wel gedeeltelijke arbeidsongeschikt zijn, haar inkomensverlies wordt vergoed door de ziekteverzekering. Niets wijst er op dat de referentiepersoon mentaal en/of fysiek er niet terug toe in staat zou zijn, zelfstandig haar leven verder te zetten. Dit heeft ze immers jarenlang gedaan, voor ze betrokkene ontmoette.”* Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling enige concrete indicatie van de vereiste afhankelijkheidsband veronachtzaamde of dat hij in dit verband geen zorgvuldig onderzoek voerde. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 20 VWEU juncto de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet. Evenmin blijkt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.15. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan de schending van het gezag van gewijsde van het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad. Verzoeker betoogt op dit punt als volgt:

“Attendu que dans sa nouvelle décision, la partie adverse reprend les arguments de l’interdiction d’entrée dans son raisonnement, alors que votre tribunal a déjà tranchée cette question ; ».

Elle ose revenir sur l’autorité de la chose jugée ;

Selon, la Cour d’appel Liège Arrêt du 23 :10/2020; Jurisprudence et doctrine reconnaissent en outre que l’autorité de la chose jugée s’accompagne également d’un aspect positif impliquant qu’entre parties ce qui a été jugé doit être tenu pour vrai et ne peut être remis en cause que par l’exercice régulier des voies de recours. Ainsi, les articles 23 à 27 du Code judiciaire n’impliquent pas que s’il existe une différence entre l’objet et la cause qui a fait l’objet d’une décision et l’objet et la cause d’une demande ultérieure entre les mêmes parties, le juge peut accueillir une réclamation dont le fondement est inconciliable avec la décision antérieure. L’ ‘autorité de la chose jugée s’attache à ce que le juge a décidé sur un point litigieux et à ce qui, en raison de la contestation portée devant lui et soumise à la contradiction des parties, constitue, fût-ce implicitement, le fondement nécessaire de sa décision.”

Dit is een vaag en voornamelijk theoretisch betoog. Het is duidelijk dat de thans bestreden beslissing niet een kopie vormt van de eerder door de Raad vernietigde beslissing. Het is niet omdat verweerder opnieuw een negatieve beslissing treft over verzoekers vestigingsaanvraag dat hij daarmee het gezag van gewijsde schendt van het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.16. Vervolgens werpt verzoeker in een tweede middel op: *“Violation de l’article 8 CEDH : vie privée et familiale du requérant”.*

Hij betoogt als volgt :

“A.Attendu que le requérant et sa compagne cohabite depuis près de 10 ans, élément non contesté par la partie adverse ;

Que toutefois, elle se borne à confirmer qu’une cohabitation légale ne suffit pas à donner un droit de séjour, Qu’elle se base sur un arrêt du C-82/16 du 8 novembre 2018 pour motiver sa décision ;

Qu’elle en fait une interprétation erronée ;

Etant donné que cet arrêt est bien précis , que ce dernier demande qu’il existe une relation stable et durable entre les parties ;

B Attendu que cette question de la relation stable et durable a été longuement débattue par le tribunal néerlandophone de Bruxelles qui à l’examen des critères établis par la loi a pu affirmer qu’il ne s’agissait pas d’une relation de complaisance, mais bien d’une relation stable, qui dure depuis près de 10 ans ;

Que les exigences des articles 1476 bis du Code civil ont bel et bien été respectés ;

Qu’enfin, la partie adverse n’a jamais fait appel à ladite décision , Cour d’appel Liège Arrêt du 23:10/2020; Jurisprudence et doctrine reconnaissent en outre que / ‘autorité de la chose jugée s’accompagne également d’un aspect positif impliquant qu’entre parties ce qui a été jugé doit être tenu pour vrai et ne peut être remis en cause que par l’exercice régulier des voies de recours.

Ainsi, les articles 23 à 27 du Code judiciaire n'impliquent pas que s'il existe une différence entre l'objet et la cause qui a fait l'objet d'une décision et l'objet et la cause d'une demande ultérieure entre les mêmes parties, le juge peut accueillir une réclamation dont le fondement est inconciliable avec la décision antérieure. L'autorité de la chose jugée s'attache à ce que le juge a décidé sur un point litigieux et à ce qui, en raison de la contestation portée devant lui et soumise à la contradiction des parties, constitue, fût-ce implicitement, le fondement nécessaire de sa décision.

Ainsi, pour délimiter la portée probatoire de l'autorité de la chose jugée exercée par une des parties à l'occasion d'un autre procès, il ne s'agit pas tant de rechercher s'il y a identité totale et rigoureuse d'objets et de causes - car si tel était le cas, peu fréquent au demeurant, c'est l'action dans son ensemble qui, en vertu de l'effet négatif, se heurterait à la fin de non-recevoir - que de déterminer empiriquement si, compte tenu de la « contestation » nouée - nécessairement - dans le respect du contradictoire, le dictum judiciaire invoqué, ou remis en cause, dans le nouveau procès répondait bel et bien, dans le procès antérieur, et la même « question litigieuse », au même « point litigieux », que celle (celui) qui, à nouveau, se pose. Et par question litigieuse ou point litigieux, il « faut entendre toute question relative à l'existence, à la valeur, aux effets d'un rapport juridique, d'une situation juridique, d'un acte ou d'un fait juridique, qui se pose dans un procès parce que le rapport, la situation, l'acte, le fait est incertain ou contesté ».

C. Qu'à ce stade, il est malaisé de venir contestée l'autorité de la chose jugée par le tribunal civil ; Qu'en effet, s'agissant des mêmes parties et de la même motivation, cette autorité doit s'appliquer ; Qu'en effet la commune St Peeters leeuw, ou son officier de l'état civil sont des agents de l'état ;

Attendu que dans ce cadre et au regard de l'article 1476 bis du code civil et de l'article 40 ter, le requérant a pu largement établir la relation stable et durable au-delà des photos produites ;

D. Qu'en effet trois critères sont repris dans l'analyse de cet article ; Tout d'abord si les parties prouvent qu'elles cohabitent depuis plus d'un an ; si les partenaires prouvent, qu'ils se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande qu'ils entretiennent des contacts réguliers par courrier téléphone et qu'ils se sont rencontrés, trois fois durant les deux années précédentes la demande et que ces rencontres comportent au total 45 jours et si elles ont un enfant commun ;

E. Attendu que l'article 40 ter stipule un an de cohabitation avant l'introduction de la demande de séjour et au moins deux ans de fréquentation ;

Attendu que dans le cas d'espèce, les parties se connaissent depuis 10 ans et que leur cohabitation légale date de 2014 ;

Que les parties sont à la même adresse depuis toujours et qu'elles se voient au quotidien ; qu'elles se supportent mutuellement, que le requérant a été très présent lors de l'opération grave qu'à supporter sa compagne ; Qu'il est bien présent et que cette vie de couple perdure, malgré la stérilité de Madame ;

La relation est donc stable et régulière au vu de tous les éléments en la possession de la partie adverse ;

Que cette cohabitation n'est pas contestée, la partie adverse reste en défaut de produire un seul élément de fait pour attester du contraire ;

Attendu que c'est seulement en l'absence des trois cas précités, que la partie adverse avait la possibilité de faire un contrôle ;

Or ce contrôle l'a déjà été fait devant les autorités compétentes ;

Que par conséquent, la partie adverse a une obligation positive de maintenir la vie de famille du requérant, or elle veut s'immiscer ;

Qu'en effet d'après l'arrêt n°59147 du 31 mars 2011 du CCE ;

Le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Rees Royaume-Uni, § 37) ;

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but vif et la gravité de l'atteinte.

Qu'en l'espèce la partie adverse n'a pas effectué une mise en balance des intérêts enjeu pour voir si il existait une obligation positive pour maintenir la vie privée de la requérante et de sa compagne en Belgique ;

Que cette attitude de refus de séjour est une attente indéfinie constitue une atteinte certaine et grave à la vie privée de la requérante ,

Qu'en effet, la décision attaquée reproche à la regroupante, d'être devenue belge, de travailler et de dépendre en partie de la mutuelle, du fait qu'elle soit belge depuis 2007, et qu'elle pourvoit à ses besoins seules, et qu'elle refuse de mettre un terme à la relation avec le requérant ;

Attendu que le requérant est une aide pour Madame, elle a été fort malade, il a toujours été présent pour elle ;

*Attendu que par ailleurs, il n'a jamais contesté faire des petits boulots à gauche et à droite ;
Que s'il sollicite une carte de séjour, c'est aussi en vue de contribuer au charge du ménage de manière régulière ;*

Attendu qu'il leur est reproché de vivre ensemble en Belgique ;

Attendu que la motivation de la partie adverse est empreinte de subjectivité et ne tient pas compte du droit à la vie privée de ce couple et par ailleurs, dénie tout effet à l'article 40 et donc au droit au regroupement familial ;

Qu'aucun argument de droit n'est avancé, dans cette affaire ;

Que par conséquent la mesure est disproportionnée puisqu'elle n'est pas nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ;

Qu'il y a dès lors lieu d'accorder au requérante un séjour en tant que membre de la famille d'un citoyen européen;

Que par ailleurs, la Cour confirme des principes élémentaires du droit européen ;

Comme le rappelle l'article 4, § 1, de la directive 2003/86/CE du Conseil, du 22 septembre 2003, relative au regroupement familial (JO L 251, p. 12) impose aux États membres des obligations positives précises, auxquelles correspondent des droits subjectifs clairement définis, puisqu'il leur impose, dans les hypothèses déterminées par la directive, d'autoriser le regroupement familial de certains membres de la famille du regroupant sans pouvoir exercer leur marge d'appréciation (arrêt du 27 juin 2006, Parlement/Conseil, C-540/03, Ree. p 1-5769, point 60).

Attendu que l'autorisation du regroupement familial reste la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte.

Que Par ailleurs, la marge de manœuvre reconnue aux États membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci ;

Qu'il résulte du deuxième considérant de la directive que les mesures concernant le regroupement familial devraient être adoptées en conformité avec l'obligation de protection de la famille et de respect de la vie familiale qui est consacrée dans de nombreux instruments du droit international ;

Qu'en effet, la directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par l'article 8 de la CEDH et par la charte.

Qu'il s'ensuit que les dispositions de la directive, et notamment l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de celle-ci. doivent être interprétées à la lumière des droits fondamentaux et, plus particulièrement, du droit au respect de la vie familiale consacré tant par la CEDH que par la charte ;

Qu' Il convient d'ajouter que, selon l'article 6, paragraphe 1, premier alinéa, TUE, l'Union européenne reconnaît les droits, les libertés et les principes énoncés dans la charte, telle qu'adaptée à Strasbourg le 12 décembre 2007 (JO C 303, p. 1), laquelle a la même valeur juridique que les traités ;”.

2.17. Verzoeker zet de relatie die hij heeft met zijn wettelijke partner in de verf. Waar hij in eerste instantie van oordeel is dat het bovenvermelde arrest K.A. C-82/16 van 8 mei 2018 enkel vereist dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, kan hij, gelet op wat hierboven werd uiteengezet over voormeld arrest, manifest niet worden gevolgd.

2.18. Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar debatten die hebben plaatsgegrepen in “*le tribunal néerlandophone de Bruxelles*” waar werd nagegaan of verzoekers relatie geen schijnrelatie is. De Raad merkt op dat verzoeker hierover geen concrete details verstrekt en het betrokken vonnis ook niet toevoegt aan het verzoekschrift. Het bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Wat er ook van zij, nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder twijfels heeft over verzoekers relatie of over het duurzaam en stabiel karakter ervan of dat hij verzoeker verwijt een relatie te hebben met zijn partner. Verweerder schendt dan ook niet het gezag van gewijsde van een vonnis van de burgerlijke rechtbank dat verzoekers relatie niet als een schijnrelatie zou hebben beschouwd. Evenmin schendt hij de artikelen 1476 e.v. van het Burgerlijk Wetboek die handelen over de verklaring van wettelijke samenwoning, die immers evenmin wordt betwist door verweerder. Wel heeft verweerder, gezien verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod, zoals het hoort nagegaan of er tussen verzoeker en zijn partner sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals geduid in het reeds meermaals genoemde K.A.-arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 en heeft hij geconcretiseerd waarom dit niet het geval is. Verzoeker kan deze afwegingen niet aan het wankelen brengen door te wijzen op het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie. Waar verzoeker verwijst naar de zware operatie die zijn partner in het verleden onderging waarvoor ze rekende op zijn steun, heeft de Raad, gelet op het feit dat het administratief dossier op dit punt stukken bevat die dateren van 2014, verzoeker ter terechtzitting hierover bevraagd en hij heeft hierbij meegedeeld dat zijn partner “*acht à tien jaar geleden*” een operatie heeft ondergaan voor fertiliteitsproblemen en dat er in dit verband geen sprake meer is van een concrete medische opvolging. De Raad ziet dus niet in en verzoeker toont ook niet aan waarom verweerder deze elementen nog diende te betrekken in zijn beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn partner. Het feit dat verzoekers partner in het verleden “*a été fort malade*” en dat verzoeker “*a toujours été présent pour elle*”, dat hij “*des petits boulots à gauche et à droite*” heeft gedaan, dat ze elkaar sedert tien jaar kennen en op hetzelfde adres wonen, maakt niet dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in het K.A.-arrest van het Hof van Justitie. Zoals gezegd gaat verzoeker helemaal niet in concreto in op de afwegingen die verweerder in dit verband maakt in de bestreden beslissing.

2.19. Verzoeker valt er vervolgens over dat de bestreden beslissing geen afwegingen maakt in het licht van zijn privé- en gezinsleven. Verzoekers betoog mist echter manifest feitelijke grondslag. Zo kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen:

“Dit hoeft uiteraard ook niet te betekenen dat het gezinsleven met mijnheer een einde zou moeten nemen. Zij kunnen dit, mits wat moeite, ook op een andere manier gestalte geven. Ook als de referentiepersoon

ervoor zou kiezen verder in België te verblijven en betrokkene, ten gevolge deze beslissing, een andere verblijfplaats kiest, kunnen zij kiezen voor een lange afstandsrelatie. Dat zal natuurlijk wel wat moeite vragen van beiden om via sociale media intensief contact te onderhouden, aangevuld moet occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene en dit tot op het moment dat betrokkene eventueel de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen ofwel het inreisverbod is nagekomen. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner te hebben.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende mevrouw om dit mogelijk te maken. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Het is redelijk te stellen dat dit haalbaar moet zijn voor de partner van betrokkene. Zij is dan wel genaturaliseerd tot Belgische, mevrouw is van Congolese origine en is eerder geëmigreerd, namelijk naar België. Ze weet dus wat ze kan verwachten als ze dit opnieuw zou ondernemen. Uit het rijksregister van mevrouw blijkt niet dat zij minderjarige kinderen zou hebben in België, ook geen meerderjarige trouwens. Het gezinsleven van referentiepersoon hoeft dus geen rem te zijn op de beslissing die het koppel betreffende hun woonplaats dient te nemen. Voor zover ze dus zouden verkiezen samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving."

2.20. Verzoekers theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, gekoppeld aan de richtlijn 2003/86/EG – die hoe dan ook niet op zijn situatie van toepassing is – , alsook zijn betoog dat hij ondersteuning heeft geboden aan zijn partner toen ze jaren geleden een zware operatie onderging, dat hij links en rechts klusjes klaarde en er altijd voor haar is geweest, kunnen de voormelde afwegingen niet onderuit halen. Verzoeker dicht verweerder voorts intenties toe die niet kunnen worden gelezen in of afgeleid uit de bestreden beslissing. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM volstaat te dezen ook niet. Hij duidt ook niet in concreto dat zijn privéleven nog uit iets anders bestaat dan het leven dat hij leidt met zijn partner en dat dit dan van die aard is dat dit aanleiding moet geven tot een erkenning van het verblijfsrecht, ondanks het Italiaans inreisverbod waaraan hij onderhevig is. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt voorts dat het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie zou zijn gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak: arrest van het Hof van Justitie van 27 februari 2020 in de zaak C 836/18,57).

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

2.21. In een derde middel werpt verzoeker op: *"violation de l'article 10 paragraphe 1er de la directive 2004/38"*.

Hij betoogt als volgt:

"Cour du justice du 27 juin 2018, dans cette arrêt, la cour européenne a condamné l'état belge pour des raisons similaires à celle du requérant, il s'agissait de Mr Ibrahima Diallo c L' Etat belge(n°C 246/17):

Après qu'une décision du 22 mai 2015 ait été annulée par votre conseil le 29 septembre 2015, l'Etat belge a pris une nouvelle décision en date du 9 novembre 2015 , votre conseil avait refusé de suivre le requérant dans cette affaire de sorte qu'il a introduit un recours en cassation administrative. Lors de sa saisine, le Conseil d'Etat a pu demander auprès de la cour si l'état belge disposait d'un nouveau délai de 6 MOIS, après l'annulation de la décision ;

Attendu que la Cour a répondu clairement, que l'article 10 paragraphe 1er de la directive 2004/38 doit être interprété dans le sens qu'il s'oppose à ce que l'autorité nationale retrouve automatiquement un délai de 6 mois à la suite d'une annulation ;

*Attendu que dans le cas d'espèce, un nouveau délai de 6 mois a été pris par la partie adverse allant ainsi à l'encontre de l'interprétation donnée par la Cour ;
Qu'en effet, la décision de votre siège a été prise le 8 juin 2021 et la nouvelle décision de la partie adverse date du 10 décembre 2021.*

Que par ailleurs, à l'examen du dossier, les conditions de ressources stables lors de la demande ont été apportées ainsi que toutes les autres conditions, qu'au vu de ces éléments, un séjour aurait dû être accordé dans un délai raisonnable;

Or, la seule motivation repose désormais sur les conditions de vie du couple et du fait qu'elles soient toujours en relation, alors que Monsieur n'a pas travaillé longtemps et que Madame a obtenu la nationalité belge, contestant une relation entre les parties;

Que ces éléments invoqués vont à l'encontre des conditions du regroupement familial, ainsi qu'à l'encontre de l'autorité de la chose jugée au civil qui a pu constater l'existence d'une vie privée et familiale ainsi que de leur cohabitation.

Attendu que votre conseil doit constater une violation de l'article 10 paragrapher de la directive 2004/38 et que ce nouveau délai de 6 mois une atteinte disproportionnée à cet article impératif qui protège les droits des membres de la famille d'un citoyen européen, agir de la sorte prive le requérant de son droit au séjour ;

Enfin, Attendu que la partie adverse aurait dû prendre en considération tous les éléments de la cause lors de sa prise de décision ;

Qu'ainsi la partie adverse a failli à son devoir de bonne administration qui exige de prendre en considération tous les éléments de la cause avant de statuer ;

Qu'en tout état de cause cette décision de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation;

Attendu qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15 décembre 1980 doivent être motivés ;

Attendu que motiver une décision, c'est expliquer, c'est exposer les raisonnements de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement, c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle adresse ; que le but de cette règle est non seulement de contraindre l'administration à se justifier envers l'administré mais, également par la même, de l'astreindre à fournir au Juge une base solide à son contrôle de légalité(D. Lagasse, loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, JT, 1991, page 737) ;

L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ;

De ce qui précède les éléments de droit et de fait sont totalement incorrects ;”.

2.22. Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: “Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.” Aan een familielid van een Belg wiens verblijfsrecht wordt erkend, wordt een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uitgereikt. Voor zover dient te worden aangenomen dat dit valt onder artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog geënt op het Diallo-arrest C-246/17 van het Hof van Justitie. Hierin stelde het Hof dat een nationale overheid niet automatisch opnieuw over een termijn van zes maanden kan beschikken om uitspraak te doen over de aanvraag tot erkenning van een verblijfsrecht, nadat een eerdere weigerings-beslissing werd vernietigd. Een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat verweerder er zes maanden over deed om, nadat de Raad een eerdere beslissing vernietigde, een beslissing te nemen over verzoekers verblijfsaanvraag en de kennisgeving van deze beslissing nog wat extra tijd in beslag nam, kan er echter niet toe leiden dat verzoekers verblijfsaanvraag

alsnog, zonder dat blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn partner in de zin van het arrest K.A. van het Hof van Justitie, moet worden ingewilligd. Verzoeker wijst op het bewijs van voldoende middelen van bestaan van de referentiepersoon en op het feit dat zijn relatie niet als een schijnrelatie werd beschouwd door de burgerlijke rechtbank, maar hij gaat volledig voorbij aan het feit dat verweerder van oordeel is dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn partner waarvan sprake moet zijn alvorens een verblijfsrecht kan worden erkend, vermits verzoeker onderhevig is aan een bestaand inreisverbod. Het Hof van Justitie heeft trouwens in het door verzoeker aangehaalde Diallo-arrest ook geuid dat *“richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, *Diallo*, 56). Artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn betreft voorts niet meer dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn kan als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend. Het louter gelijk krijgen op zich in de zin dat verweerder onterecht opnieuw een termijn van 6 maanden genomen heeft om de bestreden beslissing te treffen nadat een eerdere weigeringsbeslissing werd vernietigd, wettigt niet de gevraagde vernietiging (RvS 29 april 1999, nr. 80.016).

2.23. Voor het overige herhaalt verzoeker kritiek die reeds aan bod kwam bij de bespreking van de vorige middelen. Het volstaat dan ook ernaar te verwijzen.

2.24. Verzoekers afsluitende theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht alsook zijn overtuiging dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het derde middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA